

Anus verò obtendit manus faciei: quia lacrymare incipientes attrectant oculos. Et statim inferas te ipsum cuiusdammodi, vt talem intueantur, & aduersarium, latens autem facias. Facile verò esse, perspicere oportet ex nunciandibus, de quibus enim nihil scimus, tamen de iis concipimus suspicionem aliquam. Ac multis in locis narrare, & quandoque non in principio. In deliberatione minimè narratio est: quia de futuris nemo narrat. Verùm si narratio fuerit, præteritorum erit, vt recordati illorum, melius consulentes de iis, quæ posterius erunt, aut criminantes, aut laudantes. Sed tunc nequamquam deliberantis obeunt munus. Si verò fide careat, polliceri oportet te & causam dicturum statim, & tractaturum eorum arbitratur: vt Iocasta Parcini in Oedipode semper pollicetur, percutante eò, qui quærebat filium. Et Æmon Sophoclis.

CAPVT XVII.

Idem verò oportet idoneam ad demonstrandum esse. Ac demonstrare opus est (quoniam de quatuor est controuersia) de re controuersa afferendo demonstrationem. vt si non fecisse controuersatur, in iudicio oportet huius maximè demonstrationem afferre: si verò non nocuisse, huius: aut non tantopere: aut iuste, non aliter ac si de facto controuersia esset. Neque verò lateat, necessarium esse in hac controuersia sola, alterum esse improbum. Non enim est ignoratio causa, vt si qui de iusto controuersarentur. Quare in hoc diu insistendum est, in aliis verò secus. Ac in demonstratiuis plerumque honestorum, aut vtillum amplificatio erit. Nam facta oportet credi. rarò enim & horum demonstrationes afferunt, si fide careant, aut si alius causam habeat. At in deliberationibus aut non futura esse contendit aliquis, aut futura quidem, quæ censet, sed non iusta, aut non vtilia, aut non tanta. Oportet verò etiam perspicere, nunquid mentiatur extra rem. temeraria enim hæc apparent, quòd etiam in aliis mentitur. Sunt verò exempla maximè accommodata deliberationi: entymemata autem iudicio. illa enim circa futurum est, vt ex præteritis necesse sit exemplam ducere: hoc verò de iis, quæ sunt, vel non sunt, cuius rei magis demonstratio est necessaria. habet enim, quod factum est, necessitatem. Non oportet autem con-

A Ὡς ἄρ, ἐφιν, γρηῖς δὲ κατέχετο χροσὶ κοῦσωντα· οἱ γὼ διακρύβειν ἀρχόμενοι, ὅτι λαμβάνοντες τῆν ὀφθαλμῶν καὶ ὀδύνης εἰσάμαρσσευτον ποδόν τινα, ἵνα ὡς τοιοῦτον θεωροῦσι καὶ τὸν ἀντίδικον· λαθεῖων δὲ ποιεῖ. ὅτι δὲ βράδρον, ὄρατ δὲ ἐν τῆν ἀπαγχαλόντων· ἀπὲ ὦν γὼ μὴ δὲν ἴσμεν, ἴμοις λαμβάνομεν ἰσόλληψιν τινα. πολλὰ χροσὶ δὲ δεῖ στήθεσιν, ἢ ἐν ἴουτε ἐν ἐναρχῆ· ἐν δὲ δημιουργεῖα ἤμισται δὴνησις ὅστιν, ὅτι ἀπὲ τῆν μαλλόντων οὐ θεῖς δὴνηγῆται· ἀλλ' ἐὰν ὅσθ δὴνησις ἢ, τῆν γυμοδῶν ἔσται, ἢ ἀναμνησθέντες ἐκείνοι, βέλπον βουλοδύσονται ἀπὲ τῆν ὕστρον, ἢ διαβᾶλλοντες, ἢ ἐπαγοῦτες. ἀλλὰ τότε, οὐ τὸ πῆ συμβούλου ποιεῖ ἔργον. ἀν δὲ ἢ ἀπίστον, ὑπὸ χροσὶ δὴνητε καὶ ἀπίστον λέγειν ὀδύνης, καὶ διατάπειν οἷς βλάστονται· ὅθ, ἢ Ἰοκᾶστῃ ἢ Καρμῖου ἐν τῶν Οἰδίποδι, ἀπὲ ὑπὸ χροσὶ εἰται, πυνδανουδῆς τὴ ζήτωῦτος τὸν ὄρον καὶ ὁ Αἰμόνο Σοφοκλέους. γ

Κεφάλαιον εἰς.

T Ac δὲ πῖσεις δὲν δποδεικτικῆς τῆν ἀποδεικτικῶν ἢ χροσὶ, ἐπεὶ ἀπὲ τεπίστων ἢ ἀμφισβητήσις, ἀπὲ τῶ ἀμφισβητου κρυφίου φέρονται τῶν δποδειξιν· οἷον, εἰ ὅτι οὐ γέρονεν, ἀμφισβητῆ, ἐν τῆ κριστῃ δὲν τούτου μάλα τῶν δποδειξιν φέρειν· εἰ δὲ ὅτι ἐκ βλαψε τούτου, καὶ ὅτι οὐ ποσόνδε, ἢ ὅτι διχάως· ὡσαύτως καὶ εἰ ἀπὲ τῶ γυμῶται τῶν ἢ ἀμφισβητήσις, μὴ λαθεῖται δὲ, ὅτι ἀνακρίστον ἐν ταύτῃ τῆ ἀμφισβητήσι τῶν ὄρων τῶν ἔστρον ἔθ) ποιηρόν· οὐ γὰρ ὅστιν ἀλῖοκα ἀπίστα, ὡσαύτ ἀπὲ εἰ πινες ἀπὲ τῶ δικαστῆ ἀμφισβητῆεν. ὡς ἐν τούτῳ χροσὶ εἶον· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, οὐ ἐν δὲ τοῖς ὀπδεικτικῶς, τὸ πολὺ, ὅτι κελαὶ καὶ ἀφέλιμα, ἢ ἀψήσις ἔσται· τὰ γὼ πωρόγματα δὲν πσεύδαται· ὀλιγάκις γὼ καὶ πύτων δποδειξῆς φέρονται, ἐὰν ἀπίστα ἢ, ἢ ἀν ἄλλοις ἀπίστον ἔχῃ· ἐν ὅ τοῖς δημιουργοικῶς, ἢ ὡς ἐκ ἔσται, ἀμφισβητήσις ἀπὲ π· ἢ ὡς ἔσται κρῖ ἀ κελδῆεν, ἀλλ' οὐ δίκμα· ἢ ἐκ ἀφέλιμα, ἢ οὐ πηλικαῦτα, δὲν ὅ καὶ ὄρατ εἰ π ψεύδεται ἐκ τὸς τῶ πωρόματος· τεκμήρια γὼ ταῦτα φάνε) καὶ τῆν ἄλλων ὅτι ψεύδεται. ἔσθ ὅ, τὰ κρῖ παρεδείγματα, δημιουργοικῶτα· τὰ δὲ ἐν θυμήματα, δικανικῶτα· ἢ κρῖ γὼ ἀπὲ τὸ μέλλον· ὡς ἐκ τῆν γυμοδῶν ἀνάκμπαροδείγματα λέγειν· ἢ δὲ ἀπὲ ὄντων ἢ

μη ὄντων, οὐ μᾶλλον δποδειξῆς ἔσθ καὶ ἀνάγκη· ἔχει γὼ τὸ γρονός, ἀνάγκη. οὐ δὲ δὲ ἐφεξῆς λέγειν